

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Suchowska
Sędziowie:	SSA Robert Kirejew SSA Iwona Hyla (spr.)
Protokolant:	Bartłomiej Wiench

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Michała Binkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2018 r. sprawy:

1. **I. H.** c. J. i E. ur. (...) w D.

oskarżonej z art. 271 §1 i 3 kk i z art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk i inne

2. **M. C.** s. H. i S. ur. (...) w L.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i art. 585 §1 ksh

3. **J. C.** s. R. i S. ur.(...) w J.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk

4. **W. D.** s. W. i A. ur. (...) w D., oskarżonego z art art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

5. **M. G.** s. E. i S. ur. (...) w M.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

6. **S. G. (1)** s. A. i J. ur. (...) w C. oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

7. **A. G. (1)** s. M. i A. ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk

8. **A. G. (2)** s. K. i H. ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 18 §2 kk w zw. z art. 271 §3 kk

9. **S. G. (2)** s. S. i M. ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk

10. **A. H.** s. J. i H. ur.(...) w D. oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk

11. **P. K.** s. W. i S. ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

12. **J. K.** s. M. i K. ur. (...) w S., oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk i inne

13. **G. K.** s. Z. i I. ur. (...) w L.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk

14. **Z. K. (1)** s. Z. i K. ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk

15. **Z. K. (2)** s. S. i S. ur. (...) w W. oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

16. **H. S.** c. J. i S. ur. (...) w G., oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

17. **L. M.** s. T. i M. ur. (...) w G. (S.) oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

18. **J. M.** s. S. i I. ur. (...) w O.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk

19. **W. P.** s. J. i J. ur. (...) w J.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

20. **T. P.** s. C. i M. ur. (...) w D., oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

21. **W. R.** s. A. i M. ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

22. **K.R.** s. J. i D. ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk

23. **W.S.s.** W. i S. ur. (...) w G. oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

24. **B. S.** s. F. i M. ur. (...) w G., oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273kk przy zast. art. 11 §2 kk i inne

25. **J. S.** s. S. i I. ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk

26. **A. Z.** s. B. i K. ur. (...) w D., oskarżonego z art. 286 §1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 §2 kk

na skutek apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 2 listopada 2016 roku, sygn. akt XVI K 246/09

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. wobec oskarżonej **I. H. w trybie art. 435 k.p.k.:**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 1 (opisanego w punkcie III części wstępnej) ustala, że wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co na mocy art. 271 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza wobec niej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych, a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżona wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. umarza postępowanie karne o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., a kosztami procesu w części dotyczącej umorzenia postępowania obciąża Skarb Państwa,

- uchyla punkt 2 zaskarżonego wyroku i na mocy na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej I. H. kary pozbawienia wolności na okres próby 4 (czterech) lat;

2. wobec oskarżonego **M. C.:**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 3 (opisanego w punkcie IV części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i na mocy art. art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 4 i 6 zaskarżonego wyroku,

3. wobec oskarżonego **J. C.:**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 7 (opisanego w punkcie VII części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 8 i 9 zaskarżonego wyroku,

4. wobec oskarżonego **W. D.:**

- w ramach ciągu przestępstw przypisanych w punkcie 10 (opisanych w punktach VIII i XI części wstępnej) ustala, że wyczerpał on ustawowe znamiona ciągu przestępstw z art. 273 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstw skarbowych z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. i art. 56 § 3 k.k.s., tj. wykroczenia skarbowego, w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i na mocy art. 439

§ 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. oraz art. 51 § 1 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o ciąg przestępstw z art. 273 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwa skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. i wykroczenie skarbowe z art. 56 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- w ramach ciągu przestępstw przypisanych w punkcie 11 (opisanych w punktach IX, X i XII części wstępnej) ustala, że wyczerpał on ustawowe znamiona ciągu przestępstw z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstw skarbowych z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. i art. 56 § 2 i 3 k.k.s., tj. przestępstwa skarbowego i wykroczenia skarbowego, w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. oraz art. 51 § 1 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o ciąg przestępstw z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwa skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. i przestępstwo oraz wykroczenie skarbowe z zw. z art. 56 § 2 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 12, 13 i 14 zaskarżonego wyroku,

5. wobec oskarżonego **M. G.:**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 15 (opisanego w punkcie XIV części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 16 i 18 zaskarżonego wyroku,

6. wobec oskarżonego **S. G. (1):**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 19 (opisanego w punkcie XVI części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 20 i 22 zaskarżonego wyroku,

7. wobec oskarżonego **A. G. (1):**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 23 (opisanego w punkcie XVIII części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 24 i 25 zaskarżonego wyroku,

8. wobec oskarżonego **A. G. (2)**:

- w punkcie 26 i 27 uzupełnia podstawę wymiaru kary oraz warunkowego zawieszenia jej wykonania o art. 4 § 1 k.k. oraz o sformułowanie „w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.”

9. wobec oskarżonego **S. G. (2)**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 28 (opisanego w punkcie XX części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 29 i 30 zaskarżonego wyroku,

10. wobec oskarżonego **A. H.:**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 31 (opisanego w punkcie XXII części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 32 i 33 zaskarżonego wyroku,

11. wobec oskarżonego **P. K.:**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 34 (opisanego w punkcie XXVI części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 35 (opisanego w punkcie XXVII części wstępnej) ustala, że wyczerpał on ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstw skarbowych z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. i art. 56 § 3 k.k.s., tj. wykroczenia skarbowego w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. oraz art. 51 § 1 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwa skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. i wykroczenie skarbowe z art. 56 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 36, 37 i 38 zaskarżonego wyroku,

12. wobec oskarżonego **J. K.**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 39 (opisanego w punkcie XXVIII części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 40 i 41 zaskarżonego wyroku,

13. wobec oskarżonego **G. K.**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 42 (opisanego w punkcie XXIX części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 43 i 44 zaskarżonego wyroku,

14. wobec oskarżonego **Z. K. (1)**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 45 (opisanego w punkcie XXX części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 46 i 47 zaskarżonego wyroku,

15. wobec oskarżonego **Z. K. (2)**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 48 (opisanego w punkcie XXXI części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 50, 51 i 52 zaskarżonego wyroku,

16. wobec oskarżonej **H. S.**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 53 (opisanego w punkcie XXXIII części wstępnej) ustala, że wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżona wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 55 i 56 zaskarżonego wyroku,

17. wobec oskarżonego **L. M.**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 57 (opisanego w punkcie XXXV części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 58 i 59 zaskarżonego wyroku,

18. wobec oskarżonego **J. M.**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 60 (opisanego w punkcie XXXVII części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 61 i 62 zaskarżonego wyroku,

19. wobec oskarżonego **W. P.**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 63 (opisanego w punkcie XLI części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 63 (opisanego w punkcie XLIII części wstępnej) ustala, że wyczerpał on ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona

przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i wykroczenia skarbowego z art. 56 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. oraz art. 51 § 1 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i wykroczenie skarbowe z art. 56 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- w punkcie 65 skazuje oskarżonego za przypisany tam występki z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., (opisany w punkcie XLIV części wstępnej wyroku) na karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych, w miejsce orzeczonej wobec oskarżonego za to przestępstwo kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- uchyla punkt 66, 67 i 68 zaskarżonego wyroku,

20. wobec oskarżonego **T. P.:**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 69 (opisanego w punkcie XLVII części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. oraz w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. oraz w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 70 i 71 zaskarżonego wyroku,

21. wobec oskarżonego **W. R.:**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 72 (opisanego w punkcie XLVIII części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 74 i 75 zaskarżonego wyroku,

22. wobec oskarżonego **K.R.:**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 76 (opisanego w punkcie L części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 77 i 78 zaskarżonego wyroku,

23. wobec oskarżonego **W. S.:**

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 79 (opisanego w punkcie LI części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 81, 82 i 83 zaskarżonego wyroku,

24. wobec oskarżonego **B. S.**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 84 (opisanego w punkcie LIII części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 85 (opisanego w punkcie LIV części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 86 (opisanego w punkcie LV części wstępnej) ustala, że wyczerpał on ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i wykroczenia skarbowego z art. 56 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. oraz art. 51 § 1 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i wykroczenie skarbowe z art. 56 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 88, 89 i 90 zaskarżonego wyroku,

25. wobec oskarżonego **J. S. w trybie art. 435 k.p.k.**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 91 (opisanego w punkcie LVII części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12

k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 92 i 93 zaskarżonego wyroku,

26. wobec oskarżonego **A. Z.**:

- w ramach czynu przypisanego w punkcie 94 (opisanego w punkcie LVIII części wstępnej) ustala, że wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a jednocześnie przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. ustala, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3, 5 k.k.s. i art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 273 k.k. oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- uchyla punkt 95 i 96 zaskarżonego wyroku,

II. uchyla zaskarżony wyrok w punktach:

- 49 wobec oskarżonego Z. K. (2) (o czyn opisany w punkcie XXXII części wstępnej wyroku),

- 64 wobec oskarżonego W. P. (o czyn opisany w punkcie XLII części wstępnej wyroku),

- 80 wobec W.S. (o czyn opisany w punkcie LII części wstępnej wyroku)

- 87 wobec B. S. (o czyn opisany w punkcie LVI części wstępnej wyroku)

i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Warszawa - Śródmieście w Warszawie,

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. uchyla punkt 98 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonych M. C., J. C., W. D., M. G., S. G. (1), A. G. (1), S. G. (2), A. H., P. K., J. K., G. K., Z. K. (1), Z. K. (2), H. S., L. M., J. M., W. P., T. P., W. R., K. R., W. S., B. S., J. S., A. Z.;

V. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat B. J., Kancelarii Adwokackiej adwokat A. P. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, oraz na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat K. K. (3) kwotę (...) (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23 % podatku VAT - tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonych: H. S., A. H. oraz W. P. w postępowaniu odwoławczym;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych:

- J. C. kwotę 4320 (cztery tysiące trzysta dwadzieścia) złotych

- W. D. 4080 (cztery tysiące osiemdziesiąt) złotych

- M. G. 6000 zł, (sześć tysięcy) złotych

- S. G. (1) 11.760 (jedenaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt) złotych

- P. K. 6000 (sześć tysięcy) złotych

- J. K. 6000 (sześć tysięcy) złotych

- A. G. (1) 6240 (sześć tysięcy dwieście czterdzieści) złotych

- S. G. (2) 6120 (sześć tysięcy sto dwadzieścia) złotych
- Z. K. (1) 6120 (sześć tysięcy sto dwadzieścia) złotych
- G. K. 11.040 (jedenaście tysięcy czterdzieści) złotych
- Z. K. (2) 720 (siedemset dwadzieścia) złotych
- J. M. 1080 (jeden tysiąc osiemdziesiąt) złotych
- L. M. 1920 (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia) złotych
- T. P. 4560 (cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt) złotych
- W. R. 1680 (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych
- K.R. 2520 (dwa tysiące pięćset dwadzieścia) złotych
- W.S. 5280 (pięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt) złotych
- A. Z. 2880 (dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt) złotych

z tytułu ustanowienia w sprawie obrońcy z wyboru w postępowaniu przed sądem I instancji;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych J. C., W. D., M. G., S. G. (1), A. G. (1), S. G. (2), P. K., J. K., G. K., Z. K. (1), T. P., W. R., W.S. i A. Z. kwoty po 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych dla każdego z nich z tytułu udziału w sprawie obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

VIII. zwalnia oskarżonych I. H., A. G. (2) i W. P. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Iwona Hyla SSA Barbara Suchowska SSA Robert Kirejew

Sygn. akt II AKa 460/17

Uzasadnienie wyroku z dnia 26 lutego 2018 r., sporządzone z urzędu w zakresie rozstrzygnięć z punktów I (za wyjątkiem podpunktu 8, tj. części dotyczącej oskarżonego A. G. (2)), II, IV, a nadto w całości wobec oskarżonych J. C., W. D., S. G. (2), G. K., Z. K. (1), Z. K. (2), L. M., T. P. i B. S., A. Z. – po myśli art. 457§ 1 i 2 w zw. z art. 423 § 1a k.p.k.

Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 2 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. akt XVI K 246/09 uznał:

1. oskarżoną **I. H.** za winną popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.12 kk i za to na mocy art.19 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał ją na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 4 lat;

2. oskarżonego **M. C.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art.11 § 2 kk i za to na mocy art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 20 złotych;

na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; z kolei na podstawie art.17 § 1 pkt.2 kpk uniewinnił oskarżonego M. C. od popełnienia czynu z

art.585 § 1 ksh, opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku; na podstawie art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 4.840 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Trzeciego Urzędu Skarbowego w S.;

3. oskarżonego **J. C.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art.11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art.286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 100 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; z kolei na podstawie art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego J. C. do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 74.139,80 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w D.;

4. oskarżonego **W. D.** za winnego popełnienia dwóch ciągów przestępstw z art.91 § 1 kk to jest przestępstw z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art.11 § 2 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na jedną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych, a w przypadku drugiego z ciągów na jedną karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych; następnie na mocy art.85 kk i art.86 § 1 kk połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 3 lat; z kolei na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 198 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w D., kwoty 440 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w D., kwoty 2.772 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w D., kwoty 3.344 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. oraz kwoty 7.559, 20 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.;

5. oskarżonego **M. G.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 100 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat; z kolei na podstawie art.17 § 1 pkt.2 kpk uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z art.585 § 1 k.s.h. przy zast. art. 12 kk, opisanego w pkt. XV. części wstępnej, a na mocy art.46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 20.749,80 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Pierwszego Urzędu Skarbowego w K.;

6. oskarżonego **S. G. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; a na podstawie art.17 § 1 pkt. 2 kpk uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z art.296 § 1 i 2 kk przy zast. art. 12 kk, opisanego w pkt. XVII. części wstępnej a na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 34.103, 52 złotych na rzecz Skarbu Państwa –Urzędu Skarbowego w B.;

7. oskarżonego **A. G. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat, z kolei na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego A. G. (1) do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 32.450 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Drugiego Urzędu Skarbowego w K.;

8. oskarżonego **A. G. (2)** za winnego popełnienia czynu opisanego powyżej w pkt. XIX., przez co wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art.18 § 2 kk w zw. art. 271 § 3 kk i za to na podstawie art.19 § 1 kk w zw. z art. 271 § 3 kk oraz art. 33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. G. (2) kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat;

9. oskarżonego **S. G. (2)** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; z kolei na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 27.744,20 złotych na rzecz Skarbu Państwa –Urzędu Skarbowego w B.;

10. oskarżonego **A. H.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; z kolei na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 13.802, 80 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w D.;

11. oskarżonego **P. K.** za winnego popełnienia dwóch przestępstw z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał oskarżonego za pierwszy występki na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 40 złotych, zaś za drugi na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 40 złotych; następnie na mocy art.85 kk i art.86 § 1 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 40 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; z kolei na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 28.197, 40 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w S.;

12. oskarżonego **J. K.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 150 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; z kolei na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 13.107, 60 na rzecz Skarbu Państwa – Drugiego Urzędu Skarbowego w K.;

13. oskarżonego **G. K.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; z kolei na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 51.712 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Drugiego Urzędu Skarbowego w K.;

14. oskarżonego **Z. K. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił

wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; z kolei na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 27.744,20 złotych na rzecz Skarbu Państwa –Urzędu Skarbowego w B.;

15. oskarżonego **Z. K. (2)** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk, za co skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 200 złotych, a nadto za winnego popełnienia przestępstwa z art.296 § 1 i § 2 kk przy zast. art. 12 kk i za to na podstawie art.296 § 2 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 200 złotych; następnie na mocy art.85 kk i art.86 § 1 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 200 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 3 lat, a na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 128.075, 42 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Trzeciego Urzędu Skarbowego - (...);

16. oskarżoną **H. S.** za winną popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał ją na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych; z kolei na podstawie art.17 § 1 pkt. 2 kpk uniewinnił oskarżoną od popełnienia czynu z art.296 § 1 i 2 kk przy zast. art. 12 kk, opisanego w pkt. XXXIV części wstępnej wyroku; nadto na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; zaś na mocy art.46 § 1 kk zobowiązuje oskarżoną H. S. do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 31.900 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Pierwszego Urzędu Skarbowego w K.;

17. oskarżonego **L. M.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 40 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; nadto na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 10.692 złotych na rzecz Skarbu Państwa –Urzędu Skarbowego w B.;

18. oskarżonego **J. M.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; nadto na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 5.456 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w D.;

19. oskarżonego **W. P.** za winnego popełnienia ciągu przestępstw z art.91 § 1 kk to jest przestępstw z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał oskarżonego na jedną karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 40 złotych; nadto za winnego popełnienia przestępstwa z art.296 § 1 i § 2 kk przy zast. art. 12 kk i za to na podstawie art.296 § 2 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 40 złotych oraz za winnego popełnienia przestępstwa z art.270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.270 § 1 kk skazał oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; następnie na mocy art.85 kk i art.86 § 1 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 2lata pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 40 złotych; następnie na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary

łącznej pozbawienia wolności na okres próby 3 lat i na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 52.080 złotych na rzecz Skarbu Państwa –Urzędu Skarbowego w J.;

20. oskarżonego **T. P.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 100 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; nadto na mocy art.46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego T. P. do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 74.139,80 złotych na rzecz Skarbu Państwa –Urzędu Skarbowego w D.;

21. oskarżonego **W. R.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych; z kolei na podstawie art.17 § 1 pkt.2 kpk uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z art.585 § 1 ksh przy zast. art. 12 kk, opisanego w pkt. XLIX części wstępnej wyroku; nadto na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat, a na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 4.620 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Drugiego Urzędu Skarbowego w G.;

22. oskarżonego **K.R.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych; na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat, a na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 149.645,48 na rzecz Skarbu Państwa –Urzędu Skarbowego w B.;

23. oskarżonego **W.S.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 200 złotych; nadto uznał go za winnego popełnienia przestępstwa z art.296 § 1 i § 2 kk przy zast. art. 12 kk i za to na podstawie art.296 § 2 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze w wymiarze 60 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 200 złotych; następnie na mocy art.85 kk i art.86 § 1 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 80 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 200 złotych, z kolei na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; nadto na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 46.336,40 złotych na rzecz Skarbu Państwa –Urzędu Skarbowego – (...);

24. oskarżonego **B. S.** za winnego popełnienia trzech przestępstw z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk, skazał go za pierwszy występki na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych, za drugi na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych oraz za trzeci na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 (trzydzieści) złotych; nadto uznał oskarżonego B. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 i § 2 kk przy zast. art. 12 kk i za to na podstawie art.296 § 2 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych, następnie na mocy art.85 kk i art.86 § 1 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna

jest równoważna kwocie 30 złotych, z kolei na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 3 lat; na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 92.529,35 złotych na rzecz Skarbu Państwa –Urzędu Skarbowego w G.;

25. oskarżonego **J. S.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art. 33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych; nadto na mocy art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat; z kolei na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 4.345 złotych na rzecz Skarbu Państwa –Urzędu Skarbowego w T.;

26. oskarżonego **A. Z.** za winnego popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art.286 § 1 kk przy zast. art.11 § 3 kk oraz art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych; nadto na mocy art. 69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat i na mocy art.46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 7.968,40 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w D.;

Sąd Okręgowy na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 kpk i art.29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat B. J. kwotę 8.413, 20-, (osiem tysięcy czterysta trzynaście złotych 20/100 łącznie z 23% VAT), na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat K. K. (3) kwotę 3.394, 80-, (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote 80/100 łącznie z 23% VAT), na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat A. P. kwotę 8.265, 60-, (osiem tysięcy dwieście sześćdziesiąt pięć złotych 60/100 łącznie z 23% VAT) - tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonych: H. S., A. H. oraz W. P., a na podstawie art.627 k.p.k. i art.17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w częściach im przypadających i zwolnił od ponoszenia opłat, obciążając nią Skarb Państwa.

Apelacje wywiedzione zostały przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych: M. C., J. C., W. D., M. G., S. G. (1), A. G. (1), S. G. (2), A. H., P. K., J. K., G. K., Z. K. (1), Z. K. (2), H. S., L. M., J. M., W. P., T. P., W. R.,K. R., W. S., B. S., i A. Z..

Prokurator zaskarżył wyrok w odniesieniu do wszystkich oskarżonych na ich niekorzyść, w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 4 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie w podstawach wymiaru kary, warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności i środków karnych w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 46 § 1 k.k. w sytuacji, kiedy wysokość części z wymierzonych jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz części kar łącznych pozbawienia wolności, a także przepisy powołane w podstawach środków probacyjnych wskazują w sposób oczywisty, że Sąd Okręgowy zastosował jako względniejszą, ustawę obowiązującą przed dniem 1 lipca 2015 r. Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie art. 4 § 1 k.k. w podstawach wymiaru kary za czyny przypisane oskarżonym, w podstawach warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności oraz podstawach orzeczenia obowiązków naprawienia szkody.

Obrońca oskarżonego M. C. zaskarżył wyrok w punktach III i IV (tak w apelacji, podczas gdy w wyroku przejęto numerację arabską) i zarzucił:

- obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 4, 410 i 424 § 1 k.p.k., która miała wpływ na jego treść, a wynikającą z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego na wątpliwych i niewiarygodnych dowodach jak również na pominięciu dowodów dla oskarżonego korzystnych i wskazujących na brak podstaw do przypisania mu winy oraz braku należytego uzasadnienia takiego stanowiska i sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób niepozwalający na kontrolę jego prawidłowości zarówno przez sąd odwoławczy, jak i strony,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym i bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucony mu czyn mimo braku przekonujących i niewątpliwych dowodów uzasadniających takie ustalenie.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie orzeczenia w części dotyczącej M. C. i przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonych J. C. i T. P. zaskarżył wyrok w części, tj. w punktach 7-9 oraz 69-71 i 98, stawiając następujące zarzuty:

- obraży przepisów prawa materialnego, tj. art. 62 § 2 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego,

- obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 113 k.k.s. i art. 414 § 1 k.p.k. poprzez niewydanie wyroku umarzającego postępowanie z uwagi na przedawnienie,

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie dlaczego i na podstawie jakich dowodów i okoliczności uznał oskarżonych J. C. i T. P. za winnych popełnienia zarzucanych im czynów; przedstawienia na k. 42-43 w sposób zbiorczy numerów kart, obejmujących wyjaśnienia oskarżonych bez ich omówienia; na k. 59 – 77 wycinków wybranych zeznań niektórych świadków, bez ich omówienia oraz bez podania przyczyn dla których pominięto ich fragmenty; przedstawienia na k. 77 – 79 w sposób zbiorczy numerów kart, obejmujących zeznania świadków bez ich jednoczesnego omówienia,

- art. 2 § 2, art.4, art.5 § 2, art.7, art. 366 § 1 oraz art. 410 k.p.k. poprzez niedążenie do prawdy, brak obiektywizmu i arbitralne przyjęcie opisanej aktem oskarżenia wersji zdarzeń mających prowadzić do przypisania oskarżonym sprawstwa zarzucanych im czynów,

- błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, które miały wpływ na jego treść;

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania, względnie o poczynienie przez sąd odwoławczy własnych ustaleń faktycznych i zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, nadto niezależnie od rodzaju rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych kosztów poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy.

Obrońca oskarżonego W. D. zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do tego oskarżonego a orzeczeniu zarzucił:

- mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i przyjęcie, że oskarżony wyczerpał znamiona przypisanych mu przestępstw,

- mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, a nadto obrazę art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu przestępstw.

Obrońca oskarżonych M. G., J. K. i P. K. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tych oskarżonych, a zatem w punktach 15, 16, 18 i od 34 do 41 oraz w punkcie 98.

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia, to jest art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez brak wszechstronnej analizy materiału dowodowego, i m.in. całkowity brak ustaleń w zakresie zamiaru oskarżonych, jak i faktycznego wykonania usług udokumentowanych kwestionowanymi fakturami, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę wyroku i nieuzasadnione przyjęcie przez sąd I instancji, że oskarżeni mieli świadomość, iż faktury wystawione przez (...) sp. z o.o. nie dokumentują rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, a tym samym można przypisać im zamiar bezpośredni kierunkowy popełnienia przypisanych im przestępstw, podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżeni nie mieli podstaw do kwestionowania, iż wykonane faktycznie usługi, wykonane zostały przez inny podmiot, niż wystawiający fakturę,

- obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 424 k.p.k., polegającą na niewyjaśnieniu jego podstawy faktycznej i prawnej, brak odniesienia się do strony podmiotowej przypinanych oskarżonym przestępstw;

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej obrońca oskarżonych zarzucił obrazę prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. i art. 273 k.k. poprzez ich zastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, a w konsekwencji obrazę przepisu postępowania, a to art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez skazanie oskarżonych za te czyny, podczas gdy nie zawierają one znamion zarzucanych im przestępstw.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. G., P. K. i J. K. od zarzucanych im czynów ewentualnie zmianę wyroku i umorzenie postępowania względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego S. G. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, tj. w punktach 19, 20 i 22. W pierwszej kolejności wniósł o skierowanie sprawy na posiedzenie i uchylenie orzeczenia w zaskarżonym zakresie z powodu stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a to stwierdzenia, że oskarżony został już prawomocnie osądzony za ten sam czyn w punkcie 21 zaskarżonego wyroku.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. (w apelacji 233 k.k.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przez przyjęcie, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona tych przepisów, podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarb Państwa,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że przyjęte faktury VAT i zapłacona przelewem kwota za usługi na rachunek bankowy wystawiającego powoduje niekorzystne rozporządzenie mieniem Skarbu Państwa.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów obrony z wyboru w kwocie 34.749, 23 zł za I instancję oraz kwotę 4.920, 00 zł za II instancję.

Obrońca oskarżonego A. G. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego i zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, która miała mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów,

- błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu,

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. i art. 273 k.k. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. poprzez ich niezastosowanie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego, względnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy.

Obrońca oskarżonych S. G. (2) i Z. K. (1) zaskarżył wyrok w całości w zakresie dotyczącym tych oskarżonych i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę a mający wpływ na jego treść przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej i niekompletnej oceny dowodów, z pominięciem określonych faktów, w sprzeczności z zasadą obiektywizmu i prawdy materialnej,

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 2 § 2, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów, ewentualnie o zmianę kwalifikacji prawnej czynu w odniesieniu do oskarżonych na art. 76 § 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w czasie, w którym zarzuca się oskarżonym ich popełnienie, a w konsekwencji umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie w oparciu o treść art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz o przyznanie na rzecz oskarżonych zwrotu należności z tytułu ustanowienia obrońcy w sprawie w toku obu instancji, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do obu oskarżonych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego A. H. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości i zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, a co za tym idzie błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zebrane w sprawie dowody potwierdzają fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa przy nieuwzględnieniu dowodów świadczących na korzyść oskarżonego w postaci wyjaśnień oskarżonego P. W. i J. B.. Z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia powyższego zarzutu, wyrokowi zarzucił obrazę prawa materialnego przez zastosowanie nieprawidłowej kwalifikacji prawnej czynu, polegającej na zastosowaniu art. 286 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w miejsce kwalifikacji z art. 62 § 2 i art. 76 § 2 k.k.s.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. H., bądź uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Ewentualnie o zmianę kwalifikacji prawnej i umorzenie postępowania z uwag na przedawnienie karalności czynu. Obrońca wniósł także o zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za II instancję oraz zasądzenie kosztów obrony z urzędu.

Pierwszy z obrońców oskarżonego G. K., a to adwokat A. W., zaskarżyła wyrok w całości w zakresie dotyczącym tego oskarżonego. Orzeczeniu postawiła następujące zarzuty:

- obrazę prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. przez błędną wykładnię znamienia „rozporządzenie mieniem”, a w konsekwencji błędne zastosowanie art. 286 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że organ podatkowy dokonuje rozporządzenia mieniem w sytuacji zaniechania sprawdzenia prawidłowości przeprowadzenia samoobliczenia podatku VAT w składanych deklaracjach.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej obrońca zarzuciła:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez skazanie oskarżonego za przestępstwo zakwalifikowane również w oparciu o art. 273 k.k., którego karalność uległa

przedawnieniu, a także art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. poprzez wydanie wyroku skazującego, podczas gdy czyn zarzucany oskarżonemu postrzegany na gruncie Kodeksu karnego skarbowego uległ przedawnieniu,

- błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie na jej podstawie błędnych ustaleń faktycznych,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 424 k.p.k., polegającą na niewyjaśnieniu podstawy faktycznej i prawnej wyroku, a w szczególności z jakich powodów sąd meriti przyjął kwalifikację prawną opartą na Kodeksie karnym, a nie Kodeksie karnym skarbowym, braku jakiegokolwiek uzasadnienia dotyczącego zachowania oskarżonego G. K..

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego G. K. od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie orzeczenia i umorzenie postępowania karnego z uwagi na przedawnienie karalności, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Drugi z obrońców oskarżonego G. K., adwokat A. K. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, a mianowicie w punktach od 42 do 44 i zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 286 i art. 273 k.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy ustawowe upoważnienie udzielone organowi podatkowemu do zaniechania sprawdzenia prawidłowości samoobliczenia podatku w deklaracji, w której podatnik zaniżył podatek należny, wyklucza realizację przez niego znamion z art. 286 § 1 k.k. w postaci doprowadzenia tego organu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez zaniechanie pobrania podatku należnego, w konsekwencji zaniżenie należnego za dany okres zobowiązania podatkowego winno być oceniane na gruncie przepisów Kodeksu karnego skarbowego.

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu względnie, z ostrożności procesowej, o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 56 § 1 k.k.s. i umorzenie postępowania lub uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniosła nadto o zasądzenie na rzecz oskarżonego zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy w sprawie za obie instancje.

Obrońca oskarżonego Z. K. (2) zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, tj. w punktach od 48 do 52 i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mogący mieć wpływ na jego treść poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż Z. K. (2) była osobą, która przyjęła i wprowadziła do ksiąg podatkowych (...) S.A. 9 fikcyjnych faktur, podczas gdy jako Prezes Spółki nie zajmował się księgowością, a nadto na wskazanych fakturach brak jest jego podpisu,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mogący mieć wpływ na jego treść poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem oszustwa Skarbu Państwa, jak również aby działał na szkodę spółki (...) S.A.

- obrazę prawa materialnego, tj. art. 286 k.k. poprzez uznanie, że zaniechanie pobrania podatku jest niekorzystnym rozporządzeniem mieniem Skarbu Państwa, podczas gdy jakakolwiek czynność rozporządzająca mieniem nie miała miejsca, a więc nie zostało wypełnione znamię czasownikowe tego przepisu,

- obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 167 k.p.k., mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez zaniechanie przesłuchania świadków zgłoszonych w styczniu 2010 r. na okoliczność obiegu dokumentów w księgowości (...) S.A., bez wymaganego w trybie art. 170 k.p.k. postanowienia w tym zakresie; nadto obrazę art. 424 § 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz zaniechanie ustalenia, czy istnieje w dacie wyrokowania obowiązek uiszczenia VAT w kwocie

1128.075, 42 zł na rzecz III Urzędu Skarbowego (...), względnie czy podatek ten nie został uiszczony w 2001 r., co czyni obowiązek naprawienia szkody nieuzasadnionym i przedwczesnym.

Nadto na podstawie art. 440 k.p.k. obrońca zarzucił rażąco niesprawiedliwość orzeczenia wyrażającą się w tym, że wobec stojącego pod tymi samymi zarzutami S. G. (1), sąd wydał wyrok uniewinniający uznając, że jako prezes spółki C. nie był w stanie kontrolować faktur i wizytować (...), podczas gdy identyczna sytuacja faktyczna i prawna miała miejsce w przypadku oskarżonego Z. K. (2) i skutkowało skazaniem.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o przesłuchanie wskazanych świadków w toku postępowania odwoławczego i zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca oskarżonej H. S. zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym tej oskarżonej w punktach 53, 55 i 56 i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że to oskarżona a nie jej mąż prowadziła faktycznie działalność gospodarczą i brała udział w przestępczym procederze wystawiania fikcyjnych faktur oraz że miała zamiar „wyludzenia” podatku VAT, tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. oraz zamiar popełnienia przestępstwa z art. 273 k.k., przyjmując i wprowadzając do ksiąg podatkowych 11 faktur stwierdzających rzekome wykonanie usług przez (...),

- obrazę przepisów prawa procesowego, mającą mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k., polegającą na dokonaniu oceny wyjaśnień oskarżonej w sposób dowolny, co doprowadziło sąd I instancji do błędnego wniosku o istnieniu zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu.

Obrońca oskarżonego L. M. zaskarżył wyrok w całości (w części jego dotyczącej) i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżony działał w celu oszukańczym i że faktury wprowadzone do ksiąg podatkowych nie potwierdzały wykonania usług przez (...) Sp. z o.o.,

- naruszenie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez brak w opisie czynu sformułowania, że oskarżony poprzez złożenie nieprawdziwej lub nierzetelnej deklaracji podatku VAT w okresie od września 2000 r. do lutego 2002 r. dokonał jej w celu oszukańczego rozporządzenia mieniem przez Urząd Skarbowy w B.,

- naruszenie art. 7 w zw. z art. 4 i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i lakoniczność rozważań sądu meriti co do zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego L. M. w punktach od 57 do 59 oraz 98 i umorzenie postępowania na podstawie art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k. i art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 53 § 14 k.k.s., art. 44 § 1 pkt 1 i § 5 k.k.s. i w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. występku z art. 56 § 1 i 2 k.k.s. i występku z art. 273 k.k., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego L. M. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego J. M. zaskarżył wyrok w całości w zakresie odnoszącym się do tego oskarżonego i zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. oraz art. 273 k.k. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że zarzucany oskarżonemu czyn wypełnia znamiona przestępstw określonych w tych przepisach w sytuacji, w której zachowanie to winno zostać zakwalifikowane jako przestępstwa skarbowe oraz art. 76 § 1 i 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 17.12.2005 r. poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji jego karalność uległa przedawnieniu po upływie 3 lat od jego popełnienia.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie dotyczącym oskarżonego J. M. i umorzenie postępowania.

Z ostrożności procesowej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 oraz 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez sąd I instancji wyjaśnień oskarżonych J. M., P. W. oraz P. G. w takim zakresie, w jakim wskazywali na rzeczywisty charakter usługi świadczonej na rzecz PHU (...) s.c., za którą (...) sp. z o.o. wystawiła fakturę VAT, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych,

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie przez sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, dla których nie uznał on za wiarygodne wyjaśnień J. M., P. W. oraz P. G. w takim zakresie, w jakim wskazywali na rzeczywisty charakter usługi świadczonej na rzecz PHU (...) s.c., za którą (...) sp. z o.o. wystawiła fakturę VAT.

W związku z powyższymi zarzutami obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego W. P. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, tj. w punktach od 63 do 68 oraz w punkcie 98. Wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona oszustwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 91 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego wskazuje, że zachowanie oskarżonego nie posiadało cech opisanych w w/w artykułach, a co najwyżej przestępstwa skarbowego z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 k.k.s. lub z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 k.k.s.; a nadto nadużycia zaufania z art. 296 § 1 i 2 k.k. oraz fałszu materialnego z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby zachowanie oskarżonego posiadało cechy przestępstw stypizowanych w tych artykułach Kodeksu karnego,

- obrazę przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 5 § 2, 7, 410 k.p.k.;

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego W. P. od wszystkich zarzucanych mu czynów, zaś w przypadku przyjęcia przez sąd, że czyny opisane w punktach XLI oraz XLIII wyczerpują znamiona przestępstwa skarbowego z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 k.k.s., o zmianę przyjętej kwalifikacji, a w konsekwencji na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzenie postępowania karnego z uwagi na przedawnienie karalności zgodnie z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s., względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego W. R. zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego, tj. w punktach 72,74 oraz 75 wyroku i zarzucił obrazę prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. i art. 273 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. podczas gdy w rzeczywistości stanowił on przestępstwo z art. 76 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Stawiając powyższy zarzut obrońca oskarżonego niósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 76 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i umorzenie postępowania wobec oskarżonego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s.

Obrońca oskarżonego K.R. zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do tego oskarżonego, tj. w punktach od 76 do 78 oraz 98 i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu, podczas gdy wszystkie 62 faktury dokumentowały

faktycznie wykonane usługi, a pomniejszenie należnego podatku VAT stanowiło czynność w pełni prawnie dozwoloną i gospodarczo uzasadnioną,

- obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 4, 7 i 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu błędnej i dowolnej, a nie swobodnej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego uwzględniającej zasady logiki i doświadczenia życiowego; art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu przez sąd zasady indywidualnej oceny materiału dowodowego oraz iż uzasadnienie powinno zawierać wskazanie jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakiej w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, które to naruszenie uniemożliwia poznanie oceny materiału dowodowego w zakresie dotyczącym oskarżonego K. R. (2).

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego i uniewinnienie go od postawionego zarzutu, ewentualnie uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, a także zasądzenie kosztów poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy z wyboru za postępowanie przed sądem I i II instancji.

Obrońca oskarżonego W. S. zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do tego oskarżonego co do winy i kary i zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, polegającej na jednostronnej i sprzecznej z logiką ocenie dowodów,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, że oskarżony W.S.dopuścił się zarzucanych mu czynów oraz że po stronie (...) S.A. powstała szkoda majątkowa, podczas gdy nawet w razie ustalenia, że takowa szkoda wystąpiła, to winna ona być wyrażona w kwocie netto, stanowiącej równowartość 199.091,60 zł, a tym samym nie może być kwalifikowana jak znaczna, co z kolei uniemożliwia przypisanie oskarżonemu czynu z art. 296 § 1 i 2 k.k.

Ewentualnie w razie nie podzielenia powyższych zarzutów przez sąd odwoławczy, skarżący zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 k.k.s. poprzez przeprowadzenie postępowania karnego i wydanie wyroku, pomimo zaistnienia ujemnej przesłanki procesowej, tj. przedawnienia karalności zarzucanych oskarżonemu czynów, których kwalifikacja powinna zostać przyjęta na podstawie Kodeksu karnego skarbowego, tj. art. 76 § 1 k.k.s. w miejsce art. 286 § 1 k.k. i art. 62 § 2 k.k.s. w miejsce art. 273 k.k.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę punktu 79 oraz 80 i uniewinnienie oskarżonego, zmianę punktów 81, 82 oraz 83 poprzez ich uchylenie oraz o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów postępowania, w tym kosztów ustanowienia obrońcy według norm przepisanych.

Ewentualnie w razie uznania, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynów zabronionych, wniósł o zmianę punktu 79 poprzez umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonego W. S. na zasadzie art. 44 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów postępowania, w tym kosztów ustanowienia obrońcy według norm przepisanych. Względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego B. S. zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do tego oskarżonego w całości i zarzucił:

- obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 i 410 k.p.k. poprzez jednostronną i dowolną oraz nieuwzględniającą całokształtu materiału dowodowego analizę dowodów, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego; art. 424 § 1 k.p.k. przez powołanie dowodów sprzecznych z ich treścią, bez omówienia w jaki sposób dowody te mają potwierdzić zarzut, że oskarżony miał świadomość, iż zaksięgowane faktury są fikcyjne; art. 4 k.p.k. poprzez brak uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 286 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się tego przestępstwa, gdy w sprawie brak jest konstytutywnego dla przyjęcia przestępstwa z art. 286 k.k. rozporządzenia mieniem, nadto nie wykazano istnienia zamiaru kierunkowego, który to jest niezbędny dla przyjęcia kwalifikacji z tego przepisu; art. 273 k.k. przez nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony dopuścił się tego przestępstwa, w sytuacji gdy oskarżony nie miał świadomości faktycznego niewykonania usług, a analiza jego zachowania wskazuje, że zastosowanie winien mieć co najwyżej art. 62 § 2 lub § 5 k.k.s., gdyż przyjęcie takiej faktury należy oceniać na gruncie Kodeksu karnego skarbowego,

- w zakresie zarzutu z art. 296 § 1 i 2 k.k. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niewyjaśnienie jaka szkoda powstała w majątku spółki i kto odniósł szkodę majątkową, gdy tymczasem z dokumentacji księgowej i bilansów nie wynika, iż spółka poniosła jakąkolwiek szkodę, jak również nie ustalono, czy przedmiotowe roboty opisane w fakturach zostały wykonane.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, względnie o umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności.

Obrońca oskarżonego A. Z. zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do tego oskarżonego, tj. w punktach 94-96 oraz 98 i zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 62 § 2 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego,

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 113 k.k.s. i art. 414 § 1 k.p.k. poprzez niewydanie wyroku umarzającego postępowanie z uwagi na przedawnienie karalności zarzucanego oskarżonemu czynu,

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie dlaczego i na podstawie jakich dowodów i okoliczności uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu; przedstawienia na k. 42-43 w sposób zbiorczy numerów kart, obejmujących wyjaśnienia oskarżonych bez ich omówienia; na k. 59 – 77 wycinków wybranych zeznań niektórych świadków, bez ich omówienia oraz bez podania przyczyn dla których pominięto ich fragmenty; przedstawienia na k. 77 – 79 w sposób zbiorczy numerów kart, obejmujących zeznania świadków bez ich jednoczesnego omówienia,

- art. 2 § 2, art.4, art.5 § 2, art.7, art. 366 § 1 oraz art. 410 k.p.k. poprzez niedążenie do prawdy, brak obiektywizmu i arbitralne przyjęcie opisanej aktem oskarżenia wersji zdarzeń mających prowadzić do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu,

- błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, które miały wpływ na jego treść;

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania, względnie o poczynienie przez sąd odwoławczy własnych ustaleń faktycznych i zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, nadto niezależnie od rodzaju rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odnośnie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I.

Na wstępie stwierdzić trzeba – nie wdając się w merytoryczną ocenę zasadności zarzutów apelacji obrońców oskarżonych - że w niniejszej sprawie zaistniała negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności większości z występków, jakie zostały oskarżonym przypisane przez Sąd Okręgowy w Katowicach, zatem

konieczne stało się wydanie orzeczenia kasatoryjnego w tym zakresie i umorzenie postępowania karnego z uwagi na przedawnienie karalności w odniesieniu do tych oskarżonych, którym przypisane zostały występki z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W tym zakresie słuszne okazały się być zarzuty skarżących, w których podnosili, że zachowanie oskarżonych nigdy nie stanowiłoby przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. – oczywiście przy teoretycznym założeniu, że działanie ich polegało na wprowadzeniu do ksiąg fikcyjnych faktur i obniżeniu podatku należnego na rzecz Skarbu Państwa o kwoty podatku VAT wynikające z tychże faktur.

Dotychczasowe wątpliwości interpretacyjne, jakie w tym zakresie istniały - przy czym linia orzecznicza Sądu Apelacyjnego w Katowicach była w tej mierze raczej jednolita na co zwracali uwagę także apelujący – zostały poddane analizie przez Sąd Najwyższy, który w postanowieniu z 2015-06-24, I KZP 2/15 stwierdził, iż ustawowe upoważnienie udzielone organowi podatkowemu (organowi kontroli skarbowej) do zaniechania sprawdzenia prawidłowości samoobliczenia podatku w deklaracji (art. 21 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.) i art. 99 ust. 12 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.)), w której podatnik zaniżył podatek należny, wyklucza realizację przez niego znamion z art. 286 § 1 KK w postaci doprowadzenia tego organu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez zaniechanie pobrania podatku należnego. Wynika z tego, że zachowanie podatnika polegające na zaniżeniu należnego za dany okres rozliczeniowy podatku prowadzić może do uniknięcia wydatku z własnego mienia podatnika kosztem spodziewanego dochodu Skarbu Państwa i pozostaje poza zakresem znamion oszustwa z Kodeksu karnego. Stąd też sąd odwoławczy uznał, iż w zachowaniu oskarżonych, którym prokurator w akcie oskarżenia zarzucił, a sąd w zaskarżonym wyroku przypisał tak określone zachowanie, nie doszło do wyczerpania ustawowych znamion występków z art. 286 § 1 k.k. Przed dokonaniem analizy pod kątem zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności czynów oskarżonych, należało zatem właściwie zdekodować czyny, których mieliby się oni dopuścić.

Sąd Apelacyjny po analizie przepisanych poszczególnym oskarżonym występków doszedł do przekonania, że opis zarzuconych im zachowań – oceniany także pod kątem brzmienia art. 8 § 1 k.k.s. - pozwalałby wyłącznie – w wypadku stwierdzenia, że takich zachowań się dopuścili - na przyjęcie kwalifikacji z art. 273 kk. a jednocześnie po myśli art. 8 § 1 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 1 (ew. § 2 lub 3) k.k.s. w zależności od kwoty uszczuplonego podatku, w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i ewentualnie art. 6 § 2 k.k.s.

W tym miejscu przytoczyć należy obecnie pogląd dominujący w orzecznictwie, w którym już stanowczo przyjmuje się, iż przepis art. 8 k.k.s. nie może wyprzeć na zasadzie specjalności lub konsumpcji, czy subsydiarności przepis kodeksu karnego albo odwrotnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 24 stycznia 2013 r., I KZP 21/12), zaś przy zastosowaniu art. 8 KKS wielość ocen prawno-karnych decyduje zatem o wielości przypisanych czynów karalnych, a innymi słowy, o wielości czynów karalnych przypisywanych sprawcy decyduje na gruncie omawianej konstrukcji liczba prawno-karnych ocen, nie zaś liczba popełnionych przez sprawcę czynów, bo podstawą tej oceny jest ten sam czyn, tego samego sprawcy (por. P. Kardas, Komentarz do art. 8 Kodeksu karnego skarbowego, teza 7, Lex/el; Z. Siwik, Systematyczny komentarz do ustawy karno-skarbowej, Wrocław 1993, s. 110). W wyniku kontroli odwoławczej oskarżonym przypisano – oczywiście teoretycznie - tyle przestępstw, ile dało się wyodrębnić z kwalifikacji prawnych na podstawie zbiegających się przepisów w odniesieniu do jednego i tego samego czynu będącego przedmiotem zarzutu aktu oskarżenia. Postępowanie wszak w całym okresie swojego trwania (w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych oddzielnie) dotyczyło czynów, które stanowiły przestępstwo skarbowe i pospolite, z uwagi na zbiegające się co do niego dwojakiego rodzaju oceny w zakresie znamion przez nich realizowanych. Przeto trafnie podnosi się w piśmiennictwie, że wielość przestępstw w takim wypadku, jest jedynie idealna, wyłącznie „pomyślana”, a nie „rzeczywista”. Skoro zatem oskarżonym zarzucono używanie fikcyjnych faktur, tj. takich które nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, a jednocześnie ich wykorzystanie w celu obniżenia podatku należnego i uszczuplenie spodziewanego dochodu Skarbu Państwa, jakim były należności z tytułu podatku VAT, to podczas kwalifikowania takiego zachowania należało ocenić je zarówno pod kątem przestępstw pospolitych z Kodeksu karnego, jak i przestępstw, czy wykroczeń skarbowych z Kodeksu karnego skarbowego. Stąd też oprócz przyjęcia podstawy skazania z art. 62 § 2 k.k.s. i art.

56 k.k.s. sąd odwoławczy po myśli art. 8 § 1 k.k.s. uznał, że zachowaniem oskarżonych – w sytuacji uznania, że takowe miało miejsce – wyczerpywało także znamiona przestępstwa pospolitego z Kodeksu karnego, a mianowicie stypizowanego w art. 273 k.k.

W sytuacji takiej oceny prawno karnej zdarzeń, których popełnienie sąd i instancji przypisał oskarżonym jednocześnie całkowicie błędnie je kwalifikując, konieczna stała się zmiana przyjętej niesłusznie przez sąd I instancji podstawy skazania, czego konsekwencją musiało być przedawnienie karalności tak określonych, tj. zakwalifikowanych i opisanych czynów. Kodeks karny skarbowy w przypadku popełnienia przestępstw skarbowych zagrożonych karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat, nawet przy założeniu, że w okresie przedawnienia wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, określa termin przedawnienia karalności maksymalnie na 10 lat (art. 44 § 1 pkt 1 i § 3 i 5 k.k.s). Z kolei karalność wykroczenia skarbowego ustaje jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeśli wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od czasu jego popełnienia (art. 51 § 1 k.k.s.). Podobnie w wypadku terminu przedawnienia karalności przestępstwa z art. 273 k.k., w wypadku jeśli wszczęto w tym okresie postępowanie przeciwko osobie, okres ten wynosi 10 lat, jeśli nie – 5 lat od daty jego popełnienia.

I tak:

- w przypadku oskarżonego M. C. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 16.10.2007 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 4.840 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 08.02.2001 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12. 2006 r.;

- w przypadku oskarżonego J. C. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 31.08.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 74.139,80zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 28.12.2001 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2012 r.;

- w przypadku oskarżonego W. D. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 28.09.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT w przypadku pierwszego zarzutu 198 zł, drugiego 440 zł, trzeciego 2772 zł, czwartego 3344 zł, a zatem nie przekroczyła ustawowego progu (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynów, tj. z dnia 29.09.1999 r. wynosiło 528 zł, drugiego i trzeciego, tj. odpowiednio 27.06.2001 r. i z 28.05.2002 r. – 760 zł, czwartego, tj. z 29.02.2000 r. – 670 zł). Przedawnienie poszczególnych wykroczeń skarbowych nastąpiło odpowiednio w dniach 31.12.2000 r., 31.12.2002 r., 31.12.2003 r., 31.12.2001 r. Odnośnie piątego zarzutu kwota zarzuconego mu uszczuplenia wyniosła 7559,20 zł (minimalne wynagrodzenie z daty jego popełnienia tj. z dnia 28.05.2002 r. wynosiło 760 zł). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12. 2012 r.;

- w przypadku oskarżonego M. G. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 24.04.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 20.749, 80 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 30.10.2001 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2011 r.;

- w przypadku oskarżonego S. G. (1) doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 24.03.2009 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 34.103,52 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 28.12.2001 r., wynosiło 700 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2005 r.;

- w przypadku oskarżonego A. G. (1) doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 04.09.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 32.450 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 18.08.2000 r., wynosiło 700 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2005 r.;

- w przypadku oskarżonego S. G. (2) doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 17.07.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 27.744,20 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 20.05.2000 r., wynosiło 700 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2005 r.;

- w przypadku oskarżonego A. H. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 05.06.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 24.721,40 zł (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 28.02.2002 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2012 r.;

- w przypadku oskarżonego P. K. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 22.08.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT odnośnie pierwszego zarzutu była małej wartości i wynosiła 24.721,60 zł (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 31.05.2000 r., wynosiło 700 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2010 r.; odnośnie drugiego z zarzutów nie doszło do przekroczenia ustawowego progu, albowiem wartość uszczuplonego podatku VAT wyniosła 3.476 zł, minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 30.0.2002 r. to kwota 760 zł. Do przedawnienia doszło 31.12.2003 r.;

- w przypadku oskarżonego J. K. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 10.05.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 13.107,60 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 31.07.2001 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2011 r.;

- w przypadku oskarżonego G. K. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 26.02.2007 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 51.712 zł (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 31.08.2000 r., wynosiło 700 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2005 r.;

- w przypadku oskarżonego Z. K. (1) doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 17.07.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 27.744,20 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 20.05.2002 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2012 r.;

- w przypadku oskarżonego Z. K. (2) doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 06.05.2007 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 128.075,42 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 26.03.2001 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2006 r.;

- w przypadku oskarżonej H. S. doszło do przedstawienia jej zarzutu w dniu 09.05.2006 r., kwota zarzuconego jej uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 31.900 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 30.09.2001 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2011 r.;

- w przypadku oskarżonego L. M. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 03.07.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 10.692 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 31.01.2001 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2006 r.;

- w przypadku oskarżonego J. M. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 19.03.2009 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 5.456 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 22.05.2000 r., wynosiło 700 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2005 r.;

- w przypadku oskarżonego W. P. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 25.09.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT w przypadku pierwszego z zarzutów była małej wartości i wynosiła 50.716 zł., w drugim przypadku nie przekroczyła ustawowego progu i wyniosła 1364,13 zł (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia pierwszego i drugiego czynu, tj. odpowiednio z dnia 28.05.2002 r. i 05.06.2002 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło odpowiednio w dniach 31.12.2012 r. oraz 31.12.2003 r.;

- w przypadku oskarżonego T. P. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 31.08.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 74.139,80 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 28.12.2001 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2012 r.;

- w przypadku oskarżonego W. R. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 26.03.2007 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 4.620 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 14.02.2001 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2006 r.;

- w przypadku oskarżonego K.R. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 12.06.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 149.645,48 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 29.03.2002 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2012 r.;

- w przypadku W.S. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 06.05.2007 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 46.336,40 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 03.07.2000 r., wynosiło 700 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2005 r.;

- w przypadku oskarżonego B. S. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 16.03.2007 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT w przypadku pierwszego i drugiego zarzutu była małej wartości i wynosiła odpowiednio 78.452 zł. oraz 10.557,35 zł (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynów, tj. odpowiednio z dnia 10.10.2000 r., wynosiło 700 zł, a z dnia 14.02.2001 r. – 760 zł). Przedawnienie nastąpiło odpowiednio w dniach 31.12.2005 r. oraz 31.12.2006 r.; w przypadku trzeciego zarzutu wartość uszczuplenia nie przekroczyła ustawowego progu i wyniosła 3520 zł, przy minimalnym wynagrodzeniu z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 14.02.2001 r. ustalonego na kwotę 760 zł. Do przedawnienia w tym wypadku doszło w dniu 31.12.2002 r.;

- w przypadku oskarżonego A. Z. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 16.10.2007 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 7.968,40 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 30.11.2000 r., wynosiło 700 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2005 r.

Sąd Apelacyjny w odniesieniu do oskarżonego J. S. i częściowo także w odniesieniu do oskarżonej I. H., zastosował możliwość przewidzianą w art. 435 k.p.k. i zmienił orzeczenie na korzyść tych współoskarżonych, choć nie wnieśli oni środka odwoławczego, albowiem doszło do zmiany wyroku na rzecz pozostałych współoskarżonych, których środki odwoławcze dotyczyły, a te same względy przemawiały za zmianą na rzecz oskarżonych I. H. i J. S..

I tak w przypadku oskarżonego J. S. doszło do przedstawienia mu zarzutu w dniu 05.07.2006 r., kwota zarzuconego mu uszczuplenia podatku VAT była małej wartości i wynosiła 4345 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 30.04.2002 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2012 r.

Odnosnie oskarżonej I. H. doszło do przedstawienia jej zarzutu w dniu 01.06.2009 r., kwota zarzuconego jej uszczuplenia podatku VAT była dużej wartości i wynosiła 2.382.148,13 zł. (minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, tj. z dnia 31.05.2002 r., wynosiło 760 zł.). Przedawnienie nastąpiło w dniu 31.12.2007 r., zważywszy na ustawowe zagrożenie przestępstwa skarbowego określonego w art. 56 § 1 k.k.s., w brzmieniu dla oskarżonej korzystniejszym, tj. obowiązującym w dacie jego popełnienia.

Jak już wyżej wskazano, w przypadku wszystkich oskarżonych za wyjątkiem I. H. i A. G. (2) w odniesieniu do ich zachowań - w sytuacji uznania, że takowe miało miejsce – przyjęto także kwalifikację prawną z Kodeksu karnego, a to z art. 273 k.k. w odniesieniu do posługiwania się nierzetelnymi fakturami VAT. Inaczej rzecz się przedstawia jeśli idzie o oskarżoną I. H. i A. G. (2), którym zarzucono popełnienie występku z art. 271 § 1 i 3 k.k., albowiem o ile do przedawnienia karalności czynów stypizowanych w art. 273 k.k. niewątpliwie doszło, zważywszy na szczegółowo opisane wyżej daty przedstawienia zarzutów poszczególnym oskarżonym i ustawowe zagrożenie za tego rodzaju przestępstwa w kontekście treści art. 101 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 102 k.k., to w przypadku oskarżonych I. H. i A. G. (2) taka sytuacja nie miała miejsca.

W tym kontekście konieczne stało się umorzenie postępowania karnego również odnośnie przypisanych oskarżonym występku z art. 273 k.k. i uchylenie w tym zakresie zaskarżonego wyroku na mocy art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. W związku z takim orzeczeniem konieczne stało się również uchylenie punktu 98 zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych M. C., J. C., W. D., M. G., S. G. (1), A. G. (1), S. G. (2), A. H., P. K., J. K., G. K., Z. K. (1), Z. K. (2), H. S., L. M., J. M., W. P., T. P., W. R., K. R. (1), W. S. (1), B. S., J. S., A. Z.. Rozstrzygnięcie to dotyczyło obciążenia oskarżonych kosztami sądowymi za postępowanie przed sądem I instancji, co w kontekście następczego umorzenia postępowania karnego przez sąd odwoławczy, ostać się nie mogło.

Co się zaś tyczy apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego, to oczywiście została ona uwzględniona w takim zakresie, w jakim mogła, a więc wyłącznie w odniesieniu do oskarżonych, wobec których nie doszło do umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie karalności przypisanych im czynów, a zatem wobec oskarżonych I. H., A. G. (2) oraz W. P. odnośnie występku z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd I instancji nie tyle dopuścił się obrazy sygnalizowanego przez skarżącego przepisu prawa materialnego, a to art. 4 § 1 k.k., co nie dał wyrazu w treści orzeczenia, że ustawę względniejszą zastosował. Mieliśmy zatem do czynienia z obrażą przepisów prawa procesowego, tj. art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a zatem z niewskazaniem zastosowanych przepisów ustawy karnej. Analiza treści zaskarżonego wyroku wskazuje przecież niewątpliwie, że zarówno zastosowany wymiar sankcji karnej, jak i przede wszystkim rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec oskarżonej I. H. i oskarżonego A. G. (2) oparte zostało na ustawie obowiązującej przed dniem 1 lipca 2015 r., a zatem korzystniejszej dla oskarżonych. Pomimo jednak nieprawidłowości w sformułowaniu zarzutu, uchybienie zaistniało i wymagało ze strony sądu odwoławczego dokonania stosownych korekt, co też uczyniono i wprowadzono zarówno do podstaw wymiaru kar, jak i rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kar pozbawienia wolności art. 4 § 1 k.k. i sformułowania „w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.”, zgodnie z wnioskiem prokuratora.

W tym miejscu, już de facto na marginesie wyżej przedstawionych rozważań - należy odnieść się także do zarzutów stawianych w środkach odwoławczych pozostałych oskarżonych, którzy to sygnalizowali zastrzeżenia co do wadliwości sporządzonego przez Sąd Okręgowy uzasadnienia, a we wnioskach swych apelacji postulowali o uniewinnienie poszczególnych oskarżonych od stawianych im zarzutów oszustwa na szkodę Skarbu Państwa przy wykorzystaniu fikcyjnych faktur VAT. Sąd odwoławczy w pełni podzielił te zarzuty, wskazując na pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 marca 2016 r. sygn. akt II Aka 521/15 (OSA K-ce poz 5 w którym stwierdzono, co następuje; „Zgodnie z treścią art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Nie oznacza to jednak, że wady pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia utraciły jakiegokolwiek znaczenie w ramach instancyjnej kontroli wyroku. Podkreślić bowiem należy, że przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. nie tylko wtedy, gdy jest ono poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wynik rozważenia wszystkich istotnych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, ale też zostało prawidłowo uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Pominięcie zatem istotnych dowodów winno być oceniane pod kątem nie tyle wad samego uzasadnienia ale obrazy art. 7 i 410 k.p.k.”. Stanowisko powyższe sąd tutejszy podziela i wskazuje nadto, że choć naruszenie normy art 424 k.p.k. zgodnie z treścią art. 455a k.p.k. nie może być wyłącznym powodem uchylenia wyroku, to jest oczywistym, że w sytuacji, gdy ustalenia sądu przedstawione w wyroku - w opisie czynu przypisanego - pozostają w logicznym oderwaniu od pisemnych motywów - uznanie, że są one względem siebie irrelewantne, w konsekwencji naruszałoby prawo oskarżonego do obrony, a w skrajnych wypadkach zupełnie je niweczyło, pozbawiając w efekcie prawa do rzetelnego procesu.

Ustalenia sądu okręgowego przedstawione w pisemnych motywach wyroku i odnoszące się do wymienionych oskarżonych rażą nieporadnością i niespójnością. Zawierają konstatacje dowolne, często niezrozumiałe, pozostające w oderwaniu od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Zaniechał przede wszystkim sąd okręgowy zweryfikowania linii obrony oskarżonych. Brak jest ustaleń - w tym również przeprowadzonych dowodów w zakresie analizy okoliczności wskazywanych przez oskarżonych - a mających wywołać ich ekskulpację.

Błędy te spowodowałyby konieczność uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyby nie zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności tych czynów. Ta konstatacja pozwala na udzielenie odpowiedzi dlaczego kontrola odwoławcza nie doprowadziła do uniewinnienia oskarżonych, o co wszak w pierwszym rzędzie wnosili obrońcy oskarżonych.

Otóż negatywne przesłanki z art. 17 § 1 pkt 1 i 2 oraz pkt 6 k.p.k., określone są mianem przesłanek procesowych o charakterze materialnym. Doktryna wskazuje, że „uczynienie” z określonej okoliczności przesłanki procesowej

skutkuje tym, że stwierdzenie jej na początku postępowania lub w jego toku zobowiązuje do zaniechania dalszego procesu, a więc praktycznie zaniechania wyjaśniania pozostałych warunków odpowiedzialności. Jeżeli jednak nastąpi pełne wyjaśnienie przedmiotu procesu, oskarżonemu zostaną przedstawione zarzuty na rozprawie, „to odpadną racje dla uprzywilejowania oceny procesowej i załatwienia sprawy w płaszczyźnie li tylko formalnej (poprzez umorzenie postępowania), a więc należy dać wtedy pierwszeństwo ocenie materialnej i wydać wyrok uniewinniający”. Uniewinnienie ma bowiem „większą wartość społeczną” niż umorzenie postępowania (M.Cieślak, Polska procedura karna wyd. III, Warszawa 1984, str. 452).

Takie samo stanowisko zajął S. W., który wywody w tym przedmiocie zakończył konkluzją, iż „uniewinnienie bardziej liczy się w opinii społecznej niż umorzenie” (S. Waltoś, Proces Karny, wyd. III, Warszawa 1996, str. 418), a poparli to stanowisko J. G. i L. P., (Kodeks postępowania karnego z komentarzem, S. 2000, str. 431).

Poglądy doktryny co do dopuszczalności prowadzenia postępowania w wypadku konkurencji dwóch negatywnych przesłanek procesowych z art. 17 § 1 lub 2 i pkt 6 k.p.k. są jednolite: już wszczęte postępowanie należy umorzyć. Jednolitość ta nie dotyczy jednak sytuacji, w której istnienie przedawnienia sąd stwierdził dopiero po przeprowadzeniu całego postępowania dowodowego, stając wówczas przed dylematem wydania wyroku uniewinniającego albo umarzającego postępowanie. Oczywiście jest, iż sąd odwoławczy uprawniony jest także, w razie stwierdzenia konkurencji negatywnych przesłanek procesowych, określonych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., wydać orzeczenie uniewinniające, ale takie rozstrzygnięcie może zapaść jedynie wówczas, gdy pozwalają na to zebrane w sprawie dowody. W niniejszej sprawie kwestia ta pozostała nadal otwarta, z uwagi na istotne uchybienia, jakich dopuścił się sąd I instancji podczas procedowania w sprawie, a zatem i istnienie negatywnej przesłanki procesowej a art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. nie zostało potwierdzone, tak jak chcieliby tego skarżący. W tej sytuacji mowy być nie może o konkurencyjności negatywnych przesłanek, które w przypadku ich stwierdzenia musiałyby istotnie skutkować koniecznością wyboru jednej z nich, prowadzących do uniewinnienia oskarżonych. W efekcie zatem postępowanie należało umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, gdyż w sprawie na tym etapie postępowania brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonych z powodu braku czynu lub braku jego znamion albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagałyby dalszego dowodzenia (tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie) gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności.

Rozstrzygnięcia z punktów IV, VII i VIII związane z kosztami procesu.

Kosztami procesu za obie instancje Sąd Apelacyjny obciążył Skarb Państwa w odniesieniu do rozstrzygnięć związanych z uchyleniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania karnego – po myśli art. 632 pkt 2 k.p.k.. To z kolei skutkowało uwzględnieniem wniosków oskarżonych, ewentualnie ich obrońców o przyznanie na ich rzecz zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem przez nich jednego obrońcy w sprawie.

Na wstępie zważyć należy, że w odniesieniu do ustalenia wysokości przyznanych od Skarbu Państwa kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy w sprawie zastosowanie znalazło Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 oraz z 2015 r. poz. 616 i 1079). A to z uwagi na treść § 21 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z dnia 05.11.2015r. z późn. zm.), z którego wynika, iż do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Stąd też minimalna opłata za udział w rozprawie przed sądem okręgowym, jako sądem I instancji wynosi 600 zł i powiększona została o 20 % za każdy z kolejnych dni, kiedy toczyła się rozprawa (§ 16 cyt. rozporządzenia). Następnie – w przypadku oskarżonych W. D., G. K. i W. S. - powiększono tak uzyskaną opłatę dwukrotnie, z uwagi na wniosek obrońców i treść § 2 ust. 1 i 2 cytowanego rozporządzenia.

Z wnioskami takimi nie wystąpili oskarżeni B. S. i M. C., ani ich obrońcy. Nie zostały one wyraźnie sformułowane w apelacjach, zatem brak w tym zakresie rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, co oczywiście nie stoi na przeszkodzie,

aby z takim żądaniem mogli oni wystąpić. Wobec wszystkich oskarżonych, których obrońcy o to wnosili (G. K., W. D., W.S.) uwzględniono wnioski o podwyższenie opłaty do wysokości dwukrotnej minimalnej stawki. Sprawa w istocie była długotrwała i złożona, a jej pracochłonność i skomplikowany charakter obciążał także adwokatów reprezentujących poszczególnych oskarżonych. Sprawa wymagała szczególnego nakładu pracy wiążącego się z koniecznością wielokrotnego stawiennictwa na rozprawach, co musiało znaleźć odzwierciedlenie w przyznanym wynagrodzeniu. Wprawdzie obrońca oskarżonego S. G. (1) dołączył do środka odwoławczego faktury, które obrazować miały wysokość poniesionych przez tego oskarżonego kosztów z tytułu ustanowienia obrońcy, niemniej jednak sąd odwoławczy uznał za konieczną ingerencję w umowę jaką strony zawarły, przez wzgląd na wewnętrzną sprawiedliwość orzeczenia w odniesieniu do pozostałych oskarżonych występujących w sprawie. Nakład pracy tego obrońcy był bowiem bardzo zbliżony do poniesionego przez pozostałych adwokatów. Oskarżonemu S. G. (1) postawiono wyłącznie dwa zarzuty, zbliżone rodzajowo do tych, jakie przedstawione zostały pozostałym oskarżonym. Brak było jakichkolwiek wyjątkowych i specyficznych okoliczności związanych z reprezentowaniem tego oskarżonego, które wymagałyby przyznania wynagrodzenia w zwiększonej kwocie, oscylującej w granicach maksymalnej możliwej do przyznania wysokości, tj. sześciokrotności stawki minimalnej. Stąd też orzeczono o ograniczeniu przyznanej kwoty do wysokości dwukrotnej stawki minimalnej, uzależnionej – tak jak w przypadku pozostałych oskarżonych – od ilości terminów rozpraw, na których obrońcy się stawili.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., zaś oskarżoną I. H., A. G. (2) i W. P. zwolniono od ich ponoszenia z uwagi na zasady słuszności. Zasadzono także od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych J. C., W. D., M. G., S. G. (1), A. G. (1), S. G. (2), P. K., J. K., G. K., Z. K. (1), T. P., W. R., W.S. i A. Z. kwoty po 1200 zł z tytułu udziału w sprawie obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym. Orzeczenie to oparte zostało o treść § 11 pkt 1 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) z późn. zm. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. Omyłkowo nie orzeczono w przedmiocie tożsamyh wniosków na rzecz oskarżonych J. M. i L. M., co Sąd Apelacyjny uczyni z urzędu w trybie art. 626 § 2 w zw. z art. 634 k.p.k.

Rozstrzygnięcie z punktu II, dotyczącego uchylecia zaskarżonego wyroku co do oskarżonych Z. K. (2), W. P., W. S. i B. S. i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie.

Przechodząc do kwestii związanych z koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku wobec oskarżonych Z. K. (2), W. P., W. S. i B. S. w zakresie przypisanych im przestępstw z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. stwierdzić trzeba, że analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku w powiązaniu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym musi prowadzić do wniosku, że zarówno zakres ustaleń sądu meriti, jak i oceny dowodów, jest więcej niż powierzchowny, uogólniony dla wszystkich oskarżonych i arbitralny. Stało się tak z uwagi na brak zindywidualizowania i oceny odnoszącej się do każdego z oskarżonych z osobna, z uwzględnieniem ich wyjaśnień, czy zeznań świadków, odnoszących się do sposobu w jaki w poszczególnych firmach dokonywano kontroli zakwestionowanych faktur, jak również tego, jaki był w tych podmiotach obieg dokumentów. Sąd Okręgowy nie ustalił także kwestii najistotniejszej z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych, a mianowicie tego, czy w ogóle można im przypisać działanie z winy umyślnej w przypadku zarzucanych przestępstw nadużycia zaufania. A zatem, czy byli oni w istocie osobami zajmującymi się sprawami majątkowymi, bądź działalnością gospodarczą tychże spółek i co za tym idzie, czy takie czynności mieli w zakresie swoich obowiązków.

W końcu brak jest w sprawie jakichkolwiek rozważań merytorycznych - poza przytoczeniem kilku judykatów - dotyczących subsumpcji prawnej przyjętej dla zachowań oskarżonych. Sąd meriti nie dokonał analizy ani dowodów decydujących o winie oskarżonych, ani też okoliczności mających wpływ na kwalifikację prawną. Wielokrotnie posługiwał się sąd nieuprawnionymi uogólnieniami, co niewątpliwie naruszył prawo do obrony oskarżonych i uniemożliwiło nawet skarżącym sformułowanie zarzutów, nie mówiąc już o prawidłowej kontroli odwoławczej.

Rację mają obrońcy oskarżonych, kiedy konstatują, iż ustalenia Sądu Okręgowego są arbitralne i oparte na domniemaniach, a nie na rzeczywistych dowodach. W warstwie merytorycznej uzasadnienie sporządzone przez

sąd meriti jest w istocie szcążtkowe. Sąd meriti przyjął twierdzenia oskarżyciela, jakie ten zaprezentował w akcie oskarżenia bez próby ich skontrolowania. Sąd stracił przy tym z pola widzenia najistotniejszy dowód, jakim były wyjaśnienia P. W.. Były one przecież wyjątkowo zmienne co do najistotniejszej kwestii, a mianowicie tego, które z faktur nie odzwierciedlały faktycznych zdarzeń gospodarczych, a które mogły takowe potwierdzać. Jeśliby sąd dokonał oceny materiału dowodowego w sposób zgodny z wymogami art. 7 k.p.k. musiałby powziąć wątpliwości co do celu działania oskarżonych, ich zamiaru i w końcu przede wszystkim co do wartości chwiejnych wyjaśnień oskarżonego W.. Podobnie jeśli idzie o depozycje P. G., czy I. H. to nie wynika w nich w sposób niewątpliwy, że konkretne faktury wystawione na rzecz (...) S.A., (...) Sp. z o.o., czy (...) Sp. z o.o., nie dokumentowały faktycznych zdarzeń gospodarczych. Co najwyżej – jak słusznie ocenia to obrońca oskarżonego W. S. – depozycje te mogły jedynie wskazywać na występowanie powtarzającego się procederu, polegającego na wystawianiu przez P. G. i P. W. oraz I. H. fikcyjnych faktur VAT, mających na celu nielegalne generowanie kosztów i dokonywanie oszustw podatkowych.

I tak, jeśli idzie o Firmę (...) S.A. i zarzuty postawione oskarżonym W.S. i Z. K. (2), stwierdzić trzeba, że argumentacja skarżących okazała się przekonująca. Dotyczy to zwłaszcza braku jakiegokolwiek analizy zeznań świadków – pracowników spółki (M. M. (7), P. U., M. M. (8), J. W., H. K., L. N.) którzy w swych zeznaniach opisywali przyjętą w (...) S.A. procedurę przyjmowania i kontroli faktur VAT. Zważyć zatem trzeba, czy w świetle takich depozycji świadków można w sposób niewątpliwy wykazać po stronie oskarżonych zamiar wprowadzenia do księgowości spółki faktur, które dokumentowałyby fikcyjne zdarzenia gospodarcze. Pogłębionej analizy wymaga, czy oskarżony W. S. (1) jako członek zarządu, a oskarżony Z. K. (2) jako prezes, mieli w ogóle możliwość ponownej weryfikacji całego procesu merytorycznej i rachunkowej kontroli faktur, czy też podpisanie tych dokumentów wynikało z przyjętej w przedsiębiorstwie praktyki i wzajemnego zaufania do pracowników zatrudnionych na niższych szczeblach, którzy odpowiedzialni byli za sprawdzanie faktur. Oczywiście analiza ta będzie miała swój sens wyłącznie wówczas, jeśli zostanie bez żadnych wątpliwości wykazane, że faktury te dokumentowały fikcyjne usługi, których spółka (...) nigdy na rzecz E. nie wykonywała. Podobna analiza będzie konieczna w przypadku spółki (...) Sp. z o.o.. W przypadku każdego z oskarżonych, a zwłaszcza W. S. (1), Z. K. (2) i B. S. z uwagi na szeroko zakrojoną działalność reprezentowanych przez nich spółek, koniecznym stanie się wykazanie, że składając podpisy na fakturach, bądź akceptując ich wypłatę w przypadku wyższych kwot (w przypadku Z. K. dotyczy to trzech faktur), czynili to z pełną świadomością, że faktury dokumentują fikcyjne usługi i że w ten sposób spowodują znaczną szkodę w mieniu reprezentowanych przez siebie podmiotów gospodarczych, a dodatkowo działają w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wszak dla bytu przestępstwa z art. 296 k.k. nie jest wystarczające punktowanie wszystkich niedociągnięć, braków organizacyjnych czy nawet konkretnych zaniedbań czy zaniechań, ale należy wykazać, że zaniechania te stanowiły niedopełnienie obowiązków ciążących na oskarżonych oraz że pozostają one w związku przyczynowym z powstaniem szkody, której wysokość musiałaby przekroczyć kwotę 200.000 zł. Nadto, przestępstwo z art. 296 § 1 i 2 k.k. - a taki zarzut postawiony został oskarżonym w niniejszej sprawie - można popełnić wyłącznie umyślnie, z zamiarem bezpośrednim kierunkowym.

Oczywistym jest, że sąd któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania przeprowadzi w całości przewód sądowy, ale wyłącznie w części dotyczącej uchylonych zarzutów i przesłucha wyłącznie tych świadków, którzy zatrudnieni byli w pokrzywdzonych spółkach i posiadają wiedzę na temat obiegu zakwestionowanych dokumentów. Celowym może się okazać przeprowadzenie posiedzenia organizacyjnego, ewentualnie zwrócenie się do Prokuratury Okręgowej w Katowicach o przygotowanie listy świadków, których wezwania na rozprawę będzie żądał oskarżyciel, w związku ze znacznym ograniczeniem zarówno przedmiotowym, jak i podmiotowym niniejszego postępowania. Niezbędne stanie się także przeprowadzenie dowodu z dokumentacji (...) spółek (...), E. i V. pod kątem dokonania ustaleń, czy przedmiotowe faktury zostały w ogóle do ksiąg wprowadzone. Konieczne będzie także wypowiedzenie się przez sąd ponownie rozpoznający sprawę co do wniosku dowodowego, jaki złożony został przez obrońcę oskarżonego Z. K. (2) jeszcze na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym w Katowicach, o przesłuchanie w charakterze świadków A. D., M. K., K. D., M. R. na okoliczność procedur i trybu nadzorowania kontaktów (...) S.A., rozliczeń finansowych z podwykonawcami oraz zasad rozliczania i księgowania umów z podwykonawcami.

Sąd Apelacyjny zdaje sobie sprawę i z tego, że w związku z pływem znacznego okresu pomiędzy datą inkryminowanych zdarzeń a czasem procedowania po uchyleniu zaskarżonego wyroku, przeprowadzenie dowodu z dokumentacji finansowej spółek może okazać się niemożliwe, niemniej jednak w sytuacji jeśli ujawnią się wątpliwości, których nie da się rozstrzygnąć, zastosowanie winien znaleźć przepis art. 5 § 2 k.p.k.

Zważyć nadto trzeba, że umorzenie postępowania o czyn z art. 273 k.k. nie będzie stało na przeszkodzie ewentualnemu przypisaniu sprawstwa za występki z art. 296 k.k., (oczywiście po niewątpliwym ustaleniu i wykazaniu, iż oskarżeni tych czynów się dopuścili) jako że umorzenie postępowania o czyn z art. 273 k.k. nastąpiło wyłącznie w aspekcie prawnym, innymi słowy doszło do przedawnienia karalności za ten fragment zachowania, polegający na użyciu dokumentu opisanego w art. 273 k.k., natomiast czyn w znaczeniu historycznym – jako określone zachowanie sprawcy – pozostaje, nie eliminujemy go wszak z rzeczywistości, czyniąc go w tym aspekcie niebyłym.

Właściwość Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, jako sądu rzeczowo i miejscowo właściwego do ponownego rozpoznania sprawy uzasadnia treść art. 32 § 3 k.p.k. Oskarżonym zarzuca się popełnienie przestępstw z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., które należą do właściwości rzeczowej sądu rejonowego (art. 25 § 1 k.p.k.). Jeśli zaś idzie o miejsca ich popełnienia, to w przypadku Z. K. (2) oraz W. S. wskazana została W., w przypadku oskarżonego W. J., a B. K.. Postępowanie przygotowawcze wszczęte zostało w K., zatem reguły ustalania właściwości miejscowej sądu właściwego do rozpoznania sprawy – określone w treści art. 31 k.p.k. – nie miałyby w sprawie zastosowania, także z uwagi na brzmienie art. 34 § 1 i 2 k.p.k. (Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 sierpnia 2012 r. II AKo 139/12 „zastosowanie reguły wyprzedzania z art. 31 § 3 k.p.k. nie może prowadzić do wskazania sądu, w którego okręgu nie popełniono przestępstwa, którego miejsce jest ustalone”). Stąd też orzeczono jak w części dyspozytywnej.

SSA Iwona Hyła SSA Barbara Suchowska SSA Robert Kirejew